

Dzisiaj kolejna podróż literacka. Związana ona jest z laureatem Nagrody Nobla Władysławem Stanisławem Reymontem. Muzeum znajduje się w Lipcach Reymontowskich.

Początki muzeum sięgają roku 1982, kiedy to w trakcie obchodów 50-lecia istnienia w Lipcach Amatorskiego Zespołu Regionalnego im. Wł. St. Reymonta nastąpiło otwarcie Izby Regionalnej. Powstała ona w wyniku działań miejscowych miłośników tradycji oraz inicjatywy Muzeum Okręgowego w Żyrardowie. W dniu 20 czerwca 1983 r. Izbę Regionalną przekształcono w Muzeum im. Wł. St. Reymonta. Pierwotnie było filią Muzeum Mazowsza Zachodniego w Żyrardowie. Obecnie jest samodzielną placówką muzealną.

Muzeum gromadzi, opracowuje i udostępnia zwiedzającym różnorodne eksponaty z dziedziny historii i kultury materialnej Lipiec (dawne stroje, tkaniny, hafty, wyposażenie wnętrz w chałupie lipieckiej, narzędzia rolnicze) i sąsiednich miejscowości, a także pamiątki związane bezpośrednio z postacią Władysława St. Reymonta. Większość dotąd zgromadzonych eksponatów muzealnych prezentowana jest w ramach stałej wystawy "Tradycje lipieckie", na którą składają się dwie części: historyczna i etnograficzna. Stałą wystawę uzupełniają ekspozycje czasowe o różnorodnej tematyce.

Od 1989 r. siedzibą Muzeum są zabudowania dawnej manufaktury włókienniczej rodziny Winklów. Manufaktura ta powstała na przełomie lat 80-tych i 90-tych XIX wieku. Założył ją Ludwik Winkiel, który wraz z rodziną osiedlił się w Lipcach w 1889 roku. W latach 30-tych XX wieku syn Ludwika - Jan Winkiel rozbudował zakład oraz rozszerzył zakres jego produkcji. Manufaktura zajmowała się zgrzebleniem, przędzeniem i farbowaniem wełny, tkaniem materiałów na słynne łowickie pasiaki, oraz wyrobem wełnianych swetrów, skarpet i rękawic. Pełną produkcję prowadzono w niej do roku 1950, jednakże farbowanie trwało aż do 1974 roku. Obecnie manufaktura Winklów jest unikatowym w skali kraju dawnym obiektem przemysłowym wsi polskiej. Zachowały się w całości budynki wraz z kompleksem maszyn i urządzeń produkcyjnych do pełnego cyklu technologicznego, pochodzące z XIX i XX wieku.

Od 2003 roku lipieckie muzeum jest instytucją kultury powiatu skierniewickiego i działa obecnie pod nazwą Muzeum Regionalne im. Wł. St. Reymonta w Lipcach Reymontowskich.

Wystawy stałe:

- "Tradycje lipieckie" (historyczno-etnograficzna)
- "Chłopi Reymonta w glinianej rzeźbie Ewy Soski
- Z dziejów manufaktury Winklów w Lipcach 1889 - 1974 (Część opisowa oraz wnętrza manufaktury wraz z urządzeniami produkcyjnymi)
- Dawne narzędzia rolnicze

- Listy z podróży (wystawa planszowa - przekrój życia i twórczości Wł. St. Reymonta)
- Galeria współczesnej sztuki ludowej

Jeśli chodzi o pisarza to Władysław Stanisław Reymont jest jednym z najwybitniejszych polskich pisarzy.

W 1900 r. pod Warszawą Reymont uległ wypadkowi kolejowemu, z którego wyszedł z licznymi obrażeniami. Wypadek miał jednak i swoje dobre strony: dzięki odszkodowaniu uzyskanemu od kolei pisarz mógł zabezpieczyć finansowo swoją przyszłość. Późniejsze lata spędzał na przemian w Polsce, we Włoszech i we Francji, pisząc swoje największe dzieło, powieść „Chłopi”, którego kolejne cztery tomy wydał w latach 1902-1909. Nikt w literaturze polskiej nie przedstawił prawdziwiej życia wiejskiego, wpisanego w cykliczność pór roku i porządek ludowych świąt oraz obrzędów. **Dzieło nie wymagało od pisarza specjalistycznych studiów, sam bowiem znał doskonale życie wsi i chłopów, a za pierwowzór do powieści posłużyły mu owe Lipce w Łowickiem, niedaleko których pracował jako dróżnik. Nie na darmo „Chłopi” nazywani są „wielkim malowidłem epickim”, bowiem Reymont-prozaik nie był ani psychologiem, ani socjologiem, ale malarzem. Julian Krzyżanowski porównywał nawet jego opisy przyrody do mickiewiczowskich w „Panu Tadeuszu”.** Nie zapominajmy jednak, że powieść początkowo została w Polsce przyjęta niechętnie, uznano ją za arcydzieło dopiero po licznych przekładach i entuzjastycznych recenzjach za granicą. Reymont nie miał w swojej ojczyźnie szczęścia do krytyków.

Oprócz powieści, które stanowią niemal połowę jego dorobku, Reymont tworzył również nowele, które wydał w kilkunastu tomach. W wielu z nich dał się poznać i jako wnikliwy psycholog, czego zawsze brakowało jego powieściom. Pisał również reportaże, z których sporą popularnością cieszył się utwór „Z ziemi chełmskiej”, opublikowany pierwotnie w 1909 r. w „Tygodniku Ilustrowanym” i wydawany kilkakrotnie w okresie międzywojennym, opowiadający o prześladowaniu przez władze carskie grekokatolików na Chełmszczyźnie.

W 1924 r. Władysław Reymont wyróżniony został literacką Nagrodą Nobla za wybitny epos narodowy, powieść „Chłopi”. Z powodu ciężkiej choroby laureat nie mógł przybyć na uroczystość. Zmarł w roku następnym w wieku 58 lat.